

Üstad kendisine yazılan mektuplardaki iltifat ve medihleri -mütevazi olmasına rağmen- neden çıkarmamıştır?

Nefisleri tezkiye makamında olup üzerindeki nimetleri tamamen Allah'tan bilen sahabelerin ve velayet-i kübra velilerinin, tahdis-i nimet kabilinden velayet davaları ve izharları olmuştur.

Üstad Hazretleri bu meseleyi şu şekilde işaret ediyor:

"İ'lemeyyühe'l-aziz! Cenab-ı Hakkın verdiği nimetleri söyleyip ilân ve tahdis-i nimet etmek, bazan gurura ve kibre incirar eder. Tevazu kastıyla da o nimetleri ketmetmek iyi değildir. Binaenaleyh, ifrat ve tefritten kurtulmak için istikamet mizanına müracaat edilmeli. Şöyle ki:"

"Herbir nimetin iki veçhi vardır. Bir veçhi insana aittir ki, insanı tezyin eder, medar-ı lezzeti olur. Halk içinde temayüze sebep olur. Mucib-i fahr olur, sarhoş olur. Mâlik-i Hakikîyi unuttur. En nihayet kibir ve gurur kuyusuna düşürtür."

"İkinci veçhi ise, in'am edene bakar ki, keremini izhar, derece-i rahmetini ilân, in'âmını ifşa, esmâsına şehadet eder. Binaenaleyh, tevazu, ancak birinci vecihte tevazu olabilir. Ve illâ küfranı tazammun etmiş olur. Tahdis-i nimet dahi, ikinci vecihle mânevî bir şükür olmakla memduh olur. Yoksa, kibir ve gururu tazammun ettiğinden mezmumdur. Tevazu ile tahdis-i nimet, şöylece bir içtimâları var:"

"Bir adam hediye olarak bir palto birisine veriyor. Paltoyu giyen adama, başka bir adam '*Ne kadar güzel oldun.*' dediğine karşı, '*Güzellik paltonundur.*' dediği zaman, tevazuyla tahdis-i nimeti cem etmiş olur."⁽¹⁾

Allah'ın insanlar üstünde sayısız nimetleri vardır. Bu nimetleri insan kendinden bilirse gurur ve kibir olur, yok bu nimetleri inkar edip gizlerse bu da küfran-ı nimet olur ki, her iki durum da manevi bir hastalıktır. Yani insanın üstünde görünen nimetleri kendinden bilmesi nasıl caiz değilse, aynı şekilde o nimetleri yok sayıp inkar etmesi de caiz değildir.

Bu yüzden **tahdis-i nimet** dediğimiz nimeti Allah'tan bilip bu nimeti üzerinde izhar ve ilan etmek yolunu takip etmeliyiz. Tevazu hasletini bu çerçevede anlamak iktiza ediyor.

Tevazu aslında, nimeti haktan bilip insanlar üstünde fazilet fűrüşluk taslamamaktır. Yoksa nimeti görmezlikten gelip saklamak tevazu değil küfran-ı nimettir.

Üstad Hazretinin bu hali tahdis-i nimet kapmasına girdiği ve nefsini de tam susturduğu için, velayet dava etmesi ya da övgü ve taltifleri tahdis-i nimet kabilinden kabul etmesi ve bunları lahikalara dahil etmesi, asla ve kata gurur ve kibir kapsamına girmiyor. Sahabe mesleğinde giden büyük aktap ve müceddidlerde de benzer durumlar vardır ki Üstad Hazretlerinin bu kabul ve izharını bu kapsamda değerlendirebiliriz.

Diğer bir nokta o zamanda iman hizmetinde bulunanlar hem az hem zayıf hem de manevi motiveye muhtaç kimseler. Onların hatırını kırmak onların hüsn-ü teveccühünü tadil etmek onları iman hizmetinden soğutmak anlamına gelir ki, Üstad Hazretleri gibi yüksek bir pedagog bu hata ve yanlış herhalde yapmaz.

(1) bk. [Mesnevî-i Nuriye, Onuncu Risale.](#)